

Kázání: 111. Jak si poradit se zhoubným kostižerem

U Hospodina se najde lék na každý kostižer. Rusové si vybrali cestu opačnou. Cestu zamindrákovanou, zaminovanou a ztracenou, cestu konfrontace, kdy se všechno zlé hází zásadně na ty druhé. Potom už je jenom otázkou času, kdy se na ty druhé začnou házet i bomby.

Kázání

Jak si poradit se zhoubným kostižerem

1. čtení: Žalm 32

1 Davidův; poučující. Blaze tomu, z něhož je nevěrnost sňata, jehož hřích je přikryt.

2 Blaze člověku, jemuž Hospodin nepravost nepočítá, v jehož duchu není záludnosti.

3 Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronaříkal.

4 Ve dne v noci na mně těžce ležela tvá ruka, vysýchal mně morek jako v letním žáru.

5 Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: „Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti.“ A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj.

6 Proto ať se každý věrný k tobě modlí v čas, kdy lze tě ještě nalézt. I kdyby se vzdulo mocné vodstvo, k němu nedosáhne.

7 Tys má skrýše, ty mě chráníš před soužením, nad tím, že jsem vyvázl, zaplesá všechno kolem.

8 Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočine na tobě mé oko.

9 Nebudte jako kůň či mezek bez rozumu: toho zdobí ohlávka a uzda na zkrocení, jinak ho u sebe neudržíš.

10 Mnoho bolestí postihne svévolníka, toho však, kdo doufá v Hospodina, obklopuje milosrdenství.

11 Radujte se z Hospodina a jásejte, spravedliví, plesejte všichni, kdo máte přímé srdce!

2. čtení: 2. Korintským 5, 16 – 21

16 A tak od nynějška už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. Ačkoli jsme dříve viděli Krista po lidsku, nyní ho už takto neznáme.

17 Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!

18 To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření.

19 Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření.

20 Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem!

21 Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.

Sestry a bratři,

žalmista v dnešním žalmu podotýká, že koním a mezkům sluší ohlávka a uzda. Nezmiňuje to jen tak pro nic za nic. Má na mysli lidi, co podobně jako tahle zvířata nemají rozum a bez omezovacího náčiní se chovají bezuzdně a bezohledně. Jejich chování může mít potom neblahé následky.

Zdivočilého mezka bez ohlávky a uzdy buď u sebe neudržíš, nebo naopak budeš mít strach, aby se k tobě nepřiblížil a něco ti neprovedl. Kdo z nás už něco podobného nezažil!

Poslední dobou všichni s obavami sledujeme bezuzdné a bezohledné chování jednoho zdivočilého východního mezka, který jakoby ztratil všechnen rozum a není člověka, který by ho zkontroloval. Nedaří se udržet ho v kontaktu s civilizovanými lidmi, a to, co provádí, budí v nás všech zděšení a obavy.

Žalmista nás sice chce uklidnit, že každého svévolníka utrženého ze řetězu nakonec „postihne mnoho bolestí“, jenže co všechno se do doby, než bude mezek zpacifikován, ještě odehraje?!

Sledujeme všechna ta zničená města, smrt procházející ukrajinskými ulicemi, vyčerpané uprchlíky, a ptáme se, jak se to vůbec mohlo stát. Kde hledat příčinu tak děsivého zla?

Žalmista, zdá se, nabízí srozumitelnou odpověď: je to v nás lidech.

„Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronáříkal, ve dne v noci na mně těžce ležela Boží ruka, vysychal mně morek jako v letním žáru.“

Že by nějaká nemoc?, napadne nás při čtení žalmu. Něco na způsob nemoci to bezpochyby je.

Vypadá to na nějaký vážný kostižer. To člověk takhle leží na kavalci, dívá se bezradně do stropu, náříká a užívá se, a pořád dokola si přemílá proč zrovna on, proč se to stalo zrovna jemu, proč zrovna na něj dopadla ona těžká ruka, když přece za nic nemůže.

Hrozná nemoc, tenhle kostižer. To člověk docela seschne a nemá žádnou šťávu, jen pořád fňuká a stěžuje si na rány osudu. Stává se to nám jako jednotlivcům, stává se to celým národům. Užíváme se a nevíme, co s tím.

Žalmista nejspíš mluví z vlastní zkušenosti. Taky se užíral, chřadnul a vysychal. Taky si stěžoval na těžkou ruku, co na něj nezaslouženě padla.

V takové situaci se nabízejí v zásadě dvě východiska. První je, že na tom kavalci budeme civět do stropu tak dlouho, až ztratíme rozum, vezmeme flintu a půjdeme si to se všemi, co za to podle nás můžou, vyřídit. Myslím, že právě to se, pod vlivem prezidentovy promyšlené fňukací strategie, stalo ruskému národu.

Ne celému, každopádně. Všechna čest těm, kdo našli odvahu proti propagandě vystoupit. Na úrovni státu je ale žel zřejmé, že se východní mocnost rozhodla chovat bezuzdně a bezohledně jako zdivočelý mezek.

Žalmista sám pro sebe našel naštěstí druhé východisko. Jak se tak užíral, chřadnul a vysychal, najednou mu v hlavě svitlo. Co když je všechno jinak, co když je to naopak a on má v těle kostižer vlastní vinou? Pokud nám takhle v hlavě svitne, pak jsme na dobré cestě!

Dnešní postní neděli před Velikonocemi se mimo jiné čte také známé Ježíšovo podobenství o marnotratném synu. Odešel z domova, všechny peníze prohrál. Stal se z něj ubožák a naprostá nula. Mohl se užírat a obviňovat ze svého neradostného stavu kde koho.

Naštěstí mu ale svitlo, sebral se a vrátil se domů. Před otcem otevřeně přiznal, že si za svůj stav může sám. A otec se vůbec, ale vůbec nezlobil, naopak, vystrojl velkou hostinu. Byl rád, že se synek vrátil.

Přesně tohle se stalo i žalmistovi. Přestal se mlčky užírat na kavalci a přiznal, že si za leccos může sám, že fňukat a stále dokola hledat vinu u někoho jiného není žádné řešení. „Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval... A ty, Hospodine, jsi mě kostižeru nadobro zbavil,“ vyzpěvuje žalmista.

Jak jednoduché a současně jak náročné! Přiznat si své chyby, omyly a viny není totiž vůbec snadné. Člověk si musí dodat odvahy a podívat se do temných zákoutí své duše, prosmejčit vlastní dějiny, vzít na světlo, co kdy provedl, komu ukřivdil, kde nedbal na pravidla a potlačoval svědomí.

Když si dáme záležet a na žádný kout nezapomeneme, bývá toho víc, než jsme si předtím byli ochotni přiznat. Takové ty pohádky, co někdy lidé a národy sami sobě vyprávějí, jako že nikdy nikomu neublížili, že nikdy nevedli útočnou válku a tak podobně, nemají obvykle s pravdou moc společného.

Žalmista na sebe Hospodinu všechno řekl a zázračně se mu ulevilo. Bodejť né! Jak jen se ulevilo Němcům, když si postupně přiznali vlastní selhání za Hitlerova režimu! Jak jen se ulevuje nám Čechům, zatím sice jen mírně a opatrně, když jsme si začali přiznávat, že odsun Němců po válce nebyl ani zdaleka humánní!

Rusové si vybrali cestu opačnou. Cestu zamindrákovanou, zaminovanou a zatracenou, cestu konfrontace, kdy se všechno zlé hází zásadně na ty druhé. Potom už je jenom otázkou času, kdy se na ty druhé začnou házet i bomby.

Apoštol Pavel v dnešním čtení z 2. listu do Korintu nazývá stav, kdy si přiznáme své viny a Bůh nás zbaví kostižeru mindráků a nenávisti, novým stvořením. Když vstaneme z kavalce, kde jsme se sžírali a hledali vinu u druhých, všechno se najednou změní. Otevře se nová éra. „Co je staré pominulo, hle je tu nové!“

Zatímco dřív jsme měli pocit, že na nás dolehla těžká ruka, ať už Boží nebo osudu, nyní víme, že je to jinak. Dobrý Otec je naopak nadšený, že nám v hlavě konečně svítlo, že jsme se vrátili, že jsme s ním navázali ztracený kontakt, že jsme přijali jeho nabídku ke smíření.

„Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou,“ píše Pavel. „Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. Jsme jeho velvyslanci a neděláme nic jiného, než že všechny lidi prosíme, aby se přestali dívat zapškle do stropu, ale otevřeně přiznali svou diagnózu.“

U Hospodina se najde lék na každý kostižer. Nezbyvá než doufat, že jednou tohle apoštolské volání zaslechne také ruský národ. Že si posvítí do temných koutů své duše a přizná si vlastní vinu.

Nezbyvá než věřit, že se jednou rozhodne léčit a Bůh ho jeho kostižeru zbaví. Bude to zázrak, doslova nové stvoření. Všechno se změní.

Do té doby se my ostatní pevně držíme Hospodinova ujištění, které je v dnešním žalmu určeno všem, co si přiznají vlastní vinu:

„Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočine na tobě mé oko.“

Není to vůbec málo. Právě to v dnešní vypjaté době všichni potřebujeme.

PeČ

SPCH 27. 3. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Sít víry](#)